

У БОРБАМА ОКО УЖИЦА

Четврти тамнавски батаљон Посавског партизанског одреда повлачио се крајем октобра 1941. године преко Медведника и Повлена у правцу Рогачице. Успут су вођене непрекидне борбе с Немцима и четницима.

Из Рогачице смо стигли у слободно Ужице. Велика црвена петокрака звезда на згради Главног штаба за Србију у Ужицу обасјавала је читав град, а ноћу су се ориле партизанске песме.

Смештени смо у згради Гимназије. Одмарали смо се и повремено учествовали у обезбеђивању града.

После десетак дана добили смо наређење да идемо у Биоску и Кремна да би се разбиле четничке снаге које су се тамо окупљале.

По наређењу Врховног штаба и команде Посавског партизанског одреда 28. новембра 1941. године вратили смо се из Кремна возом у Ужице. Ту смо предахнули, добили суву храну и затам пешице кренули према Карану.

Пред саму зору 29. новембра посели смо положај по ивици једне шуме на око десетак километара од Ужица. Наш положај био је дугачак око три километра. Наша прва, друга и трећа чета распоређене су с једне стране пута, а наша четврта чета и једна чета Другог шумадијског партизанског одреда распоређене су с друге стране пута.

Извршене су све припреме за одбрану.

По друму смо поставили нагазне мине. Немачке снаге зановићиле су уочи тог дана негде у пределу Косјерића. Наш задатак био је да отворимо ватру из ових оружја кад се немачке колоне појаве.

Овај део одбране Ужица бројао је око 500 бораца. Командант је био Света Поповић, а политички комесар Андрија Мазинјанин. Немаца је било мното више. Имали су око 20 тенкова, једну коњичку јединицу, а помагало им је и десетак авиона. Иза њих су ишли недићевци.

Чим су се појавили, осули смо ватру из митраљеза. Тукли смо их из непосредне близине. Најпре су ватру отворили борци наше прве чете. Прве колоне немачких војника су оборене. То их је, изгледа, много разбеснило. После краћег застоја стигли су

им у помоћ авиони. Тада су Осули страшну паљбу по нашим полО-жајима. Трајало је то доста дуго, можда око четири часа.

Примећујемо да нам немачка коњица залази с леђа. Опкољавају нас. Били смо принуђени да се повлачимо. Идемо опет у правцу Рогачице на Дрини...

Живорад СТЕФАНОВИЋ